

SELAMLAMA

(THE SALUTATION)

EVRENİ SARAN TANRI BİLGİSİ

Vahiy 1:4-6 Ben Yuhanna'dan, Asya İli'ndeki* yedi kiliseye* selam! Var olan, var olmuş ve gelecek olandan, O'nun tahtının önünde bulunan yedi ruhtan ve ölümler arasında ilk doğan, dünya krallarına egemen olan güvenilir tanık İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. Yücelik ve güç sonsuzlara dek, bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış ve bizi bir krallık haline getirip Babası Tanrı'nın hizmetinde kâhinler* yapmış olan Mesih'in olsun! Amin.

Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlık ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilir. Çünkü Tanrı'ya dair bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir. Tanrı hepsini gözlerinin önüne serdi. Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılabilir açıkça görülüyor. Bu nedenle özürleri yoktur. Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Ama düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını iddia ederken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara ve sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler.

Burada açıkça gördüğümüz gibi Tanrı bütün evreni kapsayan bir kavramdır. Bu kavram yaradılış anından itibaren bütün insanlığın yüreğine nakşedilmiştir. Bu nedenle "din" olarak isimlendirdiğimiz ve sonuçta insanın kendisinden üst bir varlığa ya da yaratıcıya inanma ihtiyacından oluşan yeni bir kavram ortaya çıkmıştır.

Kutsal Kitap'ın ilk ayetini okuduğumuzda "Başlangıçta Tanrı yeri ve göğü yarattı" sözüyle karşılaşmaktayız. Bu ilk ayetle esasında büyük bir bilgilendirme başlamaktadır. Kutsal Kitap Tanrı'nın varlığı ya da yokluğu üzerinde hiçbir tartışmaya girişmek ihtiyacını duymaksızın sözlerini aktarmaya başlamaktadır. Doğru olanı da budur. Çünkü Tanrı eğer bütün evreni yaratan ve bütün evreni kapsayan bir varlıkta kendi varlığı üzerinde sınırlı insan düşüncesinin kaygılarında tartışma gereksinimi duymaz. Kendi varlığının tartışılması konusunu yarattığı ve düşüncede özgür bıraktığı insanın kendisine bırakmıştır. Ama kendisi mutlak hakim olarak böyle bir tartışmanın sözünü dahi etmeksizin kendisi hakkında insanlığı bilgilendirmeye başlar.

İnanç daha çok bu bilgilendirmeden yola çıkarak bazen Tanrı'nın anlattığı bu kesin hatlar üzerinde bir yerlere oturmuşlar, bazen de Tanrı'nın anlatmadığı ama insan yüreğine nakşettiği varlığının gölgesinden esinlenen insanların dudak uçlarında şekil kazanmışlardır. Özellikle bu çalışmanın başında sizlere Tanrı'nın varlığını ve yüceliğini, "din" kavramından biraz uzaklaştırarak sunmaya gayret ettim. Burada bir din karşıtlığı ya da bu kavramın varlığı, yokluğu şeklinde bir tartışma içine sizleri çekmiş olmak istemiyorum. Çünkü Tanrı gerçeğini çok net olarak algılayan ama din olarak tanımlanan bir takım Tanrısal yolları da burada söylemeden geçemeyeceğim. Bu anlamda din Tanrı'nın yarattığı insanlığın, sevgisinde ilişkiye çağıracağı yolu net bir biçimde görebilmesini engellemektedir. Ben burada din ve dinler kavramlarından uzak kalmanın önemini vurgulamak, başka bir deyişle Yüce Yaratıcıyı kendi anlattığı şekliyle, insan algılamaları ya da insan uygulamaları olmaksızın net olarak tanımaya önem verdiğimizizi söylemek istiyorum.

Esasında bütün evrenin hakimi olan Tanrı'yı yüzde yüz tanımak ve bilmek biz insanlar için sınırlarımız dışında bir olaydır. Bizler ancak Tanrı'nın bize kendi algı sınırlarımız içinde gerek seçtiği kişiler, gerekse tarihsel bir takım olaylarla anlattıkları ya da yaşam kesitleriyle bize tanıtmaya çalıştıkları kadarıyla biz O'nu tanıyabilir, algılayabiliriz.

SELAMLAMA

Bu bağlamda dünyada bir O'nun anlatımı, bir de insanların gerek O'nun anlatımından esinlenerek, gerekse O'nun anlatımını daha henüz işitmeden yüreklerinde gizli Tanrı'yı arayışları ile ürettikleri anlatımlar vardır. Ama gerçek şudur ki. ne O'nun anlatımlarından esinlenerek ürettikleri, ne de kendi yüreklerine işlenmiş Tanrı bilgisinden yola çıkarak ürettikleri, insanları gerçek insan-Tanrı ilişkisine ulaştıramamaktadır. Bu ilişkinin tek bir yolu vardır. Bu yol Tanrı'nın kendi kendisini açıkladığı yoldur. Ancak Tanrı yolunu Tanrı'nın kendi sözlerinden öğrenenler, Evrenin hakimi olan Yüce Tanrı'ya kavuşma şansına sahip olanlardır. Diğerleri ise kendi söylediklerini kendileri uygulayıp dururlar. Bu kişiler gerçek Tanrı anlatımını işitseler bile inandıkları insan ürünü inançlar bazen tabu olarak kalmakta ve bu kişiler hiçbir zaman gerçek Tanrı bilgisine varamamaktadırlar.

Uzakdoğu'ya yaptığım bir iş gezisinde büyük bir fabrikanın yönetim odasına girmiştım. Fabrika büyük bir disiplin içinde işliyordu. Herşey çağdaş ve yönetim de oldukça güçlü görünüyordu. Bütün bu düzen içinde odanın bir köşesinde asılı duran oyuncak bir bebek dikkatimi çekti. Daha sonra bu bebeğin burada insanlar tarafından tapınılan bir Tanrı olduğunu öğrendiğimde gerçekten aklım karışmıştı. Nasıl oluyordu da bir uygarlık devi içinde, büyük bir azim ve disiplinle çalışan bu insanlar, böylesine görkemli bir evrenin yaratıcısını bir bebek içinde açıklayabiliyorlardı. Sanırım bu küçük örnekle yukarıda söylediğim cümle daha anlam kazanmış oldu. Bu çalışkan, saygılı insanlar tarihin derinliklerinde kendi atalarının ürettikleri inancın artık kurtulamaz birer takipçisi olmuşlardı. Bu inanç Evrenin Yaratıcısının sözlerinin onlara ulaşmasını önleyebilecek kadar artık tabulaşmış bir hal almıştı. Ama eğer bu kişilerle kendi inançları hakkında biraz konuşabilme şansımız olsaydı, herhalde şu ya da bu şekilde, bir takım simgelerle, ruhlara inançla oluşturdukları inançları içinde muhakkak evrenin hakimi Tanrı inancından ufak tefek alıntıları, benzerlikleri görebilecektik. Bu insana daha yaradılışında verilen Tanrı bilgisinin esintilerinden kalmış kıvrıntılar olacaktı.

Buna göre biz her inanç içinde bütün evreni kapsayan Tanrı bilgisinden bir miktar olduğunu gözlemleyebiliriz ve en azından bu noktada az da olsa başka inançlarla iletişim kurabilmemiz söz konusu olabilir. Ama esas olan yüzde on, yüzde yirmi Tanrı bilgisi ve geri kalan insan yönlendirici değildir. Bizim anlayış ölçülerimizde Yüce Yaratıcı'nın, bizim anlayışımıza göre kendini tanıttığı ve özünde doğrudan doğruya Tanrı ile yüzde yüz birlikteliği sağlayan gerçek Tanrı bilgisidir.

Biz dolayısıyla bu bilginin, bu Tanrısal gerçeğin Kutsal Kitap çerçevesinde bütün insanlığa açıklandığı kanısındayız. "Alfa ve Omega Ben'im. Başlangıç ve Son Ben'im. Yüce olan TEK bir TANRI vardır."

Bu doğaldır ki, bazı kişi ve inançlar için yalnızca bizim doğrumuz olarak kalacaktır. Sunuş bölümünde anlatmaya çalıştığımız gibi bu yalnızca bizim doğrumuzun ne olduğunu merak edenler için bir anlatımdır. Yoksa amaç ne kimsenin doğru bildiğine saldırmak ne de kimsenin doğru bildiğine saygısızlıkta bulunmak değildir. Atalarımız "Kişi kendini bilmek gibi irfan olmaz" demişler. Gerçekten herkes yaşadığı toplumda yerini bilirse ve ona göre yaşamını sürdürürse sanırım bu topluluk dünyanın en medeni topluluğu olurdu. Eger kişi gerçekten Kutsal Kitap izleyicisi olma yolunda kararlı ise; sanırım kitaptaki ayetler konuya açıklık :

"Özgür insanlar olarak yaşayın; ama özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı'nın kulları olarak yaşayın. Bütün insanlara saygı gösterin. İmanlı kardeşlerinizi sevin. Tanrı'dan korkun, krala saygı gösterin."

Mat 1:18 İsa Mesih'in doğumu şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıydı. Ama birlikte olmalarından önce Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı.

İnancımızın temeli Tanrı'nın tekliğidir. Herşeyin hakimi olan evrenin yaratıcısı Tanrı inancımıza göre Tektir. Tek bir Tanrı'ya inandığımızı söylemek esasında genel bir ifade olarak ele alınırsa yeterli değildir. Çünkü evreni bir Tanrı yaratmıştır ama bu Tanrı'nın herhangi bir kitabının olup olmaması ya da bir yol oluşturması önemli değildir diyenler bu şekilde bir ifadeyi kullanmaktadırlar. Bazen tektanrıcılığın tapınılması gereken Tanrı'nın kimliğiyle ilgili hiçbir şey açıklamadığımız görmekteyiz. Yani Tanrı o kadar soyutlaştırılmaktadır ki, bu inanılan tek Tanrı'nın kim olduğunu adeta ortadan kaldırmaktadır. Diğer bir deyişle, eğer yanlış bir Tanrı fikrine sahipseniz, tek bir Tanrı vardır demek tek başına yeterli değildir İZNİK KONSEYİ - İS.325'te.

Birisi Ra, İsis ya da Osiris'in gerçek Tanrı olduğunu söyleyebilir ama bu Mısır Tanrısallık inancının bizim Tanrısallık inancımızla aynı şey olduğunu söylemek demek değildir. Mısır tanrılarından İsis'e inanan bir kişi tanrı tektir dediğinde zihninde beliren tanrı kavramı tamamen bu inancın oluşturduğu tanrı kavramıdır. Oysa biz Tanrı tektir dediğimizde Alemlerin Rabbi olan ve bütün evrenin yaratıcısı, gözle göremediğimiz, doğmamış ve doğurulmamış Bir Olan Yüce Tanrı'dan bahsediyoruz. Bu şekilde genel kavramlarla anladığımız bu Tek Tanrı'yı ayrıca bir de Kutsal Kitap'taki esini (vahyi) aracılığıyla bize kendisini açıkladığı şekilde tanıyoruz Jüpiter, Venüs, Mars vb.vb. biz de Pavlus, Petrus, Fatma, Kris vb.var.

Tanrı, Kutsal Kitap'ta kendisini evrenin hakimi tek olan diye tanıtırken aynı zamanda bu Tekliği Kutsal Üçlük ifadesinde de daha derin bir biçimde açıklamıştır. Bu tek Tanrı'nın kendisini bize çok daha derin anlamda açıklamasıdır. Böyle bir açıklama bir kişinin aynı zamanda üç ayrı etkin kişiliği olması gibidir. Ahmet beyin aynı çocuğu için baba, karısı için koca ve memurları için müdür olması gibidir. Üç ayrı kişilik ama Tek bir kişi. Bu bize göre Kutsal Kitap'ın başından sonuna dek Tanrı'nın kendisini aktarımı sonucu bize verilmiş bir gizdir. Bunun Tanrı'yı ne üç bölmek, ne de üç ayrı Tanrı kabul etmek gibi bir giz olmadığını Mesih İsa'ya iman etmiş her kişi çok net bir biçimde bilmektedir. Tanrı birdir. Bir olan Tanrı kendi kişiliğini bizlere mecaz anlamda Baba (Görünmez Öz), Oğul (Görünen söz) ve Kutsal Ruh (Tanrı'nın bizdeki işlevi) şeklinde açıklamıştır. Bizim Tevhid (Birlik) anlayışımız Tek olan Tanrı'nın kendisini üç ayrı şahısta tanıttır. Bu nedenle belki bu Tanrı'nın kendisini açıklamasına Tevhitte (birlik) Teslis (üçlük) diyebiliriz. Herhalde Tanrı'nın kendisini dilediği şekilde açıklamasında hiç kimsenin bir itirazı söz konusu değildir. O herşeyin hakimi ve yaratıcısıdır. Kendisini elbette dilediği şekilde açıklayacaktır. O zaman "bir Mesih İsa izleyicisi Tek olan, kendisini Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta açıklayan, herşeyin sahibi, her şeye gücü yeten, yüceler yücesi Tanrı'ya inanmaktadır" diyerek bu bölümü noktalayabiliriz.

1Ti 3:16 Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür. O, bedende görüldü, Ruh'ça doğrulandı, Meleklerce görüldü, Uluslara tanıtıldı, Dünyada O'na iman edildi, Yücelik içinde yukarı alındı.

Kutsal Kitap, Kutsal Esinin (Vahyin) ışığında yüzyılların derinliklerinde oluşmuş bir kitaptır. Tanrı bazen peygamberleri, bazen halktan kişileri kendi vahyinin aracısı kılmış, bazen tarihsel bir olayla insanlara seslenmiş, bazen tarihsel bir kişilikle konuşmuş, bazen veciz bir söz, bazen şiirlerle insanlığa hitap etmiştir. Bütün bu seslenişler tarihin derinliklerinde bir noktada başlamış ve vaat edilen Mesih gelene dek sürmüştür. Şimdi ise Kutsal Ruh'u aracılığıyla esasında hala gönüllerimize vahyin esintilerini işlemeye devam etmektedir. Bu işleyiş Mesih İsa'nın ikinci gelişine dek sürecek olan bir işlemdir. Kutsal Kitap özellikle Eski Antlaşma ve Yeni Antlaşma bölümleriyle iki kapak arasında., yalnızca Tanrı'nın istemi doğrultusunda somut bir vahiy belgesi olması için adeta sınırlandırılmıştır. Oysa dediğimiz gibi Tanrı bütün dünyaya her zaman bir çok olaylarla, birçok şekillerle seslenip durmakta, kendi kurtuluşunu insanlarına sunmak istemektedir. Ama özellikle Mesih'te tamamladığı fiziksel anlamdaki vahyi ile zaten en büyük çağrışı gerçekleştirmiştir. Kutsal Kitap'ın bir başka özelliği de bir tek kişiye iletilmiş bir vahiy değil.

birçok kişiye iletilmiş bir vahyin toplamını oluşturmasıdır. Bu kitap bir kişi tarafından kaleme alınmamakla birlikte o günün şartlarında, birbirinden habersiz birçok kişinin aynı şeyi irdelemesinde kutsal vahyin mührü ile mühürlenmiş bir kitaptır.

Kutsal Kitap'ın vahiy anlayışı bir kişiye harf harfine inen bir vahiy değildir. Tanrı bazen seçtiği bir kişinin bütün hayatını gözler önüne sergileyerek bu yaşam içinde insanlık için kendi istemini sunmuş, kısacası bu yaşamın bütünü insanlığa bir vahiy olarak sunmuştur. Bazen bir olayı aynı şekilde kullanmış, bazen de hiç kimsenin yüzüne bile bakmak istemediği bir insanın yaşamında oluşturduğu değişimlerle bu insanda yepyeni bir yaşam yaratmakla vahyini iletmıştır. Kısacası Tanrı yarattığı insanların doğal yaşam ortamlarını, konuşma biçimlerini, tarihsel çevrelerini bozmaksızın kendini insanlığa açıklamaya devam etmiştir. Böylelikle insanlar Tanrı Sözlerini okuduklarında kendilerinin anlayamayacağı bir şeyi değil, aksine kendilerine, kendi düşünce ve yaşamlarına konuşan yüce buyrukları, ilahi vahyi görmüşler ve yönlerini benliklerinden Tanrı'ya çevirmişlerdir. Bu nedenle Kutsal Kitap öncelikle kişilerle olaylarıyla, tarihsel anlatımlarıyla bir vahiy olarak değerlendirilmeli ve öyle okunmalıdır. Anlatımların yüzyıllar boyunca birçok yaşamlara ne kadar etki ettiğini, bütün anlatılan olayların insanlık tarihinde birçok inanca ışık tuttuğunu, Tek olan ve Yüce olan Evrenin Yaratıcısını dünyanın Eski Antlaşma'nın daha ilk ayetlerinde öğrendiğini unutmamak gerekmektedir. Bazen okuyucular "bu cümleler öykü gibi, bunların neresi ayet?" tarzında ifadeler kullanmaktadırlar. Bu aceleyle dudaklardan fırlamış sözcükler olarak değerlendirilebilir. Ama şunu unutmamak gerekir ki, bir Eyub'un başına gelenler bu Kutsal Kitap bölümlerinden öğrenilmiş, Yusuf'un çektiklerinin ayrıntıları yine bu Kitap'ın bölümleri arasında anlaşılabilmiştir. İbrahim'e verilen vaat yine Kutsal Kitap'ta belirgindir. Ya Tanrı'nın görkemiyle O'na tamamen tâbi olmaya söz vermiş bir kavmi esaret altından kurtarması, yine bu kitabın satırları içindedir. Demek ki, Tanrı tarihi Milattan önce bu satırlarda anlatıldığı gibi benimsenmiş ve vaat edilen Mesih İsa daha Milattan sonra olmadan önce beklenilmeye başlanmıştır. Yüzerce yıl bir Mesih'in Tanrı sözü olarak yeryüzünde insanlara kurtuluş müjdesini sunacağı daha Milattan önce bilinmekte ve beklenmektedir. Bütün bu beklentiler yalnızca Kutsal Kitap içinde kayıtlı değildir. O dönemin Tanrı'ya inanan ya da Tanrı'ya inanmayan, hatta putperest olan birçok tarihçisi tarafından kayıtlara geçirilmiştir. Bu toplumsal beklenti dünyaya öyle yayılmıştır ki, edebiyatlar bile zor durumları tarif ederlerken hep bir Kurtarıcı Mesih arar olmuşlardır.

Yuhanna 16:27 "Çünkü beni sevdiğiniz ve Baba'dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba'nın kendisi sizi seviyor.

Yuhanna 16:28 Ben Baba'dan çıkıp dünyaya geldim. Şimdi dünyayı bırakıp Baba'ya dönüyorum."

Tabii bu Mesih sözcüğü hep gerçek Mesih değilde ya bir milli kahraman, ya da büyük bir önder arayışı için kullanılıp durmuştur. Her ne olursa olsun yüzerce yıllık tarihten beri bahsedilen, üzerine basıla basıla haykırılan hep aynı temeldir. Esasında sürekli olarak bir çizgiden bahsedilmektedir. Bu çok ilginçtir. Bu çizgiyi görmek için Kutsal Kitap'ı usanmadan ve düşünerek hiç değilse bir kez okumak gerekmektedir. Tanrı'nın dünyayı yaratışı, İnsanın yaratılışı, İnsanın kadın ve erkek olarak yaratılması; sonra insanın özgür iradesinden ötürü kötü olanın aldatışına kanarak Tanrı'ya isyanı. Bu isyanın yani günahın Tanrı insan ilişkisini doğal olarak bozması yani Ruhsal anlamda ayrılık ve ölüm getirmesi, daha sonra Tanrı'nın, yarattığı insana olan sevgisinden ötürü yine insiyatifi ele alarak bu ayrılığı ortadan kaldırıcı bir kurtarıcıyı vaat etmesi ve daha sonra vaat ettiği gibi kendi sözünü bir bedende dünyaya göndererek bu vaadi yerine getirmesi, günahın bedelinin bir kan aracılığıyla ödenmesi gerektiğinden bu bedele karşılık Tanrı'nın kendi sözünü çarmıh üzerinde kurban kuzusu gibi sunması ve bu insanların günahları için kurban kuzusu rolünü üstlenen Mesih İsa'yı kabul edene Tanrısal kurtuluşun sağlanması ve sonsuz yaşam verilerek sonunda yine Tanrı ile isyan suçundan ötürü arası açılmış olan insanın yine Tanrısal sevginin merhametinden kaynaklanan lütufla Tanrı'yla barışması hep bu çizginin birbirine kenetli noktalarıdır.

Luka 2:10-11 Melek onlara, "Korkmayın!" dedi. "Size, bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir*.

Bu çizgi farklı kişilerde, farklı zamanlarda ve farklı konular üzerinde kaleme alınmış bölümlerde adeta Tanrısal vahyin belirgin bir göstergesi olarak sürer gider. İşte bu çizgi, verilen bütün Tanrısal vaadlerin aradan yüzlerce yıl geçse bile eninde sonunda gerçekleşmesi, söylenen peygamberlik sözlerinin yoruma bile meydan vermeksizin tarihsel kayıtları bile şaşırtacak şekilde oluşması Kutsal Kitap'ın Tanrısallığını bütün insanlığa ilan eder durur. Kutsal Kitap, Tanrı'nın insanlarına kendini tanıtmayı ve özgür olarak yarattığı insanlara aynı zamanda özgürlükleri içinde kendilerini yitirmemeleri için sunduğu Kurtuluş Müjdesidir. İşte bu Müjde insanlık tarihinde bu denli eski, eski olmasına karşın bu denli de etkin bir Müjde'dir. Kutsal Kitap bütün bu ilginç geçmişleriyle birlikte aynı zamanda içindeki birçok Tanrısal buyrukları ve öğretileriyle doğru ya da yanlış birçok inanca da kaynak oluşturmuştur.

Yukarıda söylediğimiz ve aynı zamanda bir örnek olsun diye ana başlıklarıyla sıraladığımız gibi, Kutsal Kitap'ın başından sonuna kadar ana bir çizginin sürekli devam ettiğini görmekteyiz. Bu ana çizginin en belirgin kişisinin Mesih İsa olduğunu da dile getirmiştik. Şimdi bu çizginin birbirinden ayrı zaman birimlerinde ve hatta bazen birbirinden habersiz farklı kişilerce söylenmiş sözlerle nasıl kırılmaksızın oluştuğunu birlikte izleyelim.

"Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın "

Yuhanna diyor ki; " Başlangıçta Söz vardı, Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı."

Bu ayet Kutsal Kitap'ın ilk başındaki bölümde yer almaktadır. Ayet bölüm içinde okunduğunda yılan aracılığıyla kadını ayartmasından, kadın ve adamın yasak meyveyi yemesinden sonra Tanrı'nın yasağına karşı geldiği için Tanrı yargısının duyurulması sırasında yılanın söylenen sözdür. Tanrı ilk önce yılanın isyanının gerektirdiği cezayı vermiş, daha sonra kadına ve son olarak da erkeğe ayrı ayrı isyanlarının karşılığını vermiştir. Yani halk arasında yaygın olduğu gibi yalnızca isyan ve aldanma suçuyla kadın suçlanmamıştır. Bu olaya dahil olan üç ayrı şahıs da isyanın karşılığını almışlardır. Ama bu ayette söylenen bir söz çok önemlidir. Buradaki kadın yılanın aldattığıdır. İnsan arasına burada zaten bir düşmanlık otomatik olarak girmiştir. Çünkü insanın özgür iradesini Tanrısal olandan çekmekle zaten Şeytan insanın başını belaya sokmuştur. Ama ayette ne demek istemektedir? Yani, onun gibi aldaticılar, yalancılar, Tanrı'nın yüceliğine isyan etmiş ve başkalarını da sürekli olarak kışkırtıp Tanrı yolundan alıkoyanlardır, Peki ya kadının soyu kimdir? İnsan, kadın ve erkek olarak yaratılmıştır. Erkek ve Kadın bir arada insanı oluşturmuşlardır. Erkek ile ilişki olmaksızın kadının soy sahibi olması normal olarak dünya tarihinde gerçekleşmemiştir. Bunu yalnızca bir kişide görmekteyiz, o da Mesih İsa'nın annesinde. Bu kadınların en mübareği olan kadın Tanrı'nın lütfuyla bir oğula sahip olmuştur.

Tanrı'nın çeşitli isimleri vardır; "Doğruluğumuz" , "Esenliğimiz" , "Göksel Baba" , "Kutsal Ruh". Sadece tek bir insan ismi vardır o da İSA'dır.

Bu doğan çocuk özünde Tanrı Sözü'nü bulunduran Mesih İsa'dır. Ve gerçekten daha Tevrat'ın ilk başında denildiği gibi Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümü sanki zafer kazandırmış gibi görünmüş ama üçüncü gün Mesih'in ölümden şanlı dirilişiyle kötü olanın başına bir daha kendini toparlayamayacağı bir darbe vurmuştur. Bildiğiniz gibi yılanın en hassas noktası başıdır. Eğer onun başını yakalarsanız yılanı mağlup etmiş olursunuz. Bu ayette ``Onun soyu senin başını

ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın" tarzında da bir ifade bulunmaktadır. Ölümden diriliş ve bu dirilişe tanıklık edenler ve Tanrı Sözü Mesih İsa'ya ve O'nun ölümden dirilişine imanla Tanrı'da yeni yaşama dirilenler gerçekten de kötü olanın oyunlarma artık ebediyen yenik düşmeyecek olan insanlardır.

Bu nedenle kadından doğan Mesih İsa'nın ölümü ve ölümden dirilişi kötü olanın tam başına saldırmasıdır. Bu olaydan sonra kötü olan sadece can havlinden ötürü kuyruk sallayarak inananlara çarpmaya çalışabilir. Zehrini hiçbir zaman akıtamaz, ısıramaz ve sadece bir kaç darbe vurmaktan da öteye gidemez. Tabii bu Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Rab olarak kabul edenler ve O'nun kanında günahlarının affedildiğini bilenler içindir. Bu ayet kaleme alındığında, dilden dile dolanmaya başladığında tarih milattan çok öncelerini göstermektedir. Henüz Kutsal Kitap'ın diğer bölümleri yaşanmamıştır. Zaman dünyanın başlangıcıdır. Başlangıçta Söz vardır. Yani Tanrı Sözü daha dünyanın yaratılışında, yaratılışa yön veren ilk emirde vardır. "Ol" işte bu söz Tanrı Sözü'dür. Yani daha sonra Mesih İsa'da beliren ve dünyanın günahı için kurban kuzusu olarak sunulan, ölümü yenip zaferli dirilişle insanlığa yeni yaşam bahşeden bu söz ilk emirde vardır. Zaten bu nedenle Kutsal Kitap Yeni Antlaşma bölümünde, Yuhanna 1:1'de "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı" ve aynı bölüm 14 ayette "Söz insan olup aramızda yaşadı" demektir. Bu söz Kutsal Kitap, Eski Antlaşma bölümünde, Tekvin 1:3'teki "Tanrı ışık olsun" diye buyırdı" sözündedir. Yani "ol" fiildir. Ve bu Söz Tanrı'dır. O'nun daha baştan sözünün bir kadından beden alıp kötü olanın yetkisine son vereceğini bildirdiğini işte bu açıklamaya çalıştığımız ayette net bir şekilde görüyoruz. Bu "onun soyu ve senin soyun" diye başlayan ayeti Kutsal Kitap'ta sürekli anlatılmaya çalışılan ve Tanrı çizgisini oluşturan Mesih İsa'ya işaret olunan ayeti bizim için şimdilik ilk basamak olarak ele alalım. Tanrı'nın Kutsal Kitap içindeki Mesih İsa temeli üzerindeki çizgisine bakmaya devam edelim. Esasında Tanrı'nın Kutsal Kitap içinde verdiği vaatleri de bu şekilde izlemiş olsak yine bizi Mesih İsa'ya götüren bir başka Tanrı çizgisini de elde etmek mümkün olacaktır. Ama bu çalışmamızda yalnızca başından beri anlatılmaya çalışılan Mesih İsa üzerinde belirlenmiş Tanrı kurtuluşunun ana çizgisini göstermeye ve dolayısıyla Kutsal Kitap'ın ne denli sağlam bir temel üzerine oturtulduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Vahiy 5:6 Tahtın, dört yaratığın ve ihtiyaçların ortasında, boğazlanmış gibi duran bir Kuzu gördüm. Yedi boynuzu, yedi gözü vardı. Bunlar Tanrı'nın bütün dünyaya gönderilmiş yedi ruhudur.

Vahiy 5:7 Kuzu gelip tahtta oturanın sağ elinden tomarı aldı.

Vahiy 5:8 Tomarı alınca, dört yaratıkla yirmi dört ihtiyaç O'nun önünde yere kapandılar. Her birinin elinde birer lir ve kutsalların duaları olan buhur dolu altın taslar vardı.

Bu ayetleri okuduğumuzda da ilk bakışta neden Tanrı birisinin sunusunu kabul ediyor da diğerinin kabul etmiyor tarzında bir soru sorma ihtiyacını duyuyoruz. Oysa öyküyü bir kez daha dikkatlice okuduğumuzda yine çizgi üzerinde belirtilmek istenen vahyin özünü görmeye başlıyoruz: Kurban Kuzusu. Bu nedenle kurban kuzusu sunanın sunusuna Tanrı ilgi gösteriyor, kuzu dışında başka şeylerle gelen kişinin elindekiler ilgi görmüyor. Hatta bu nedenle o kişinin de Tanrı ilgisinden mahrum kalmaması için güzel bir şekilde uyarıldığını görüyoruz. Evet, ikisi de Rab'be sunu sunmak için yaklaşıyorlar. Bununla birlikte bu sunulan şeylerin ne olduğuna dikkatlice bakmak gerekiyor. Bunlardan bir tanesi toprağın ürünü, yani çalışma ve çaba sonucunda üretilmiş bir takım ürünlerin sunulması, öbür tarafta ise ilk doğanla kastedilen kusursuz kurban kuzusu. Tanrı bu noktada yine bu iki kardeş örneğini kullanarak vahiysele öğretişini gerçekleştiriyor. Hem de çağlar boyu herkesin anlayabileceği net bir dille, güzel bir örneklemeyle. Elbette toprağın ürünü Tanrı'ya getirmekte bir sorun yok, o da gönlümüzden koptuğunca değil zaten. Tanrı'ya bütün yürekte inanıyorsak tamamıyla ona ait olan bu şeylerin, bir parçasını sunu olarak Tanrı'nın önüne getirmişiz çok mu.

Ama O'nun seçtiği Tanrı tarafından yaratılmış bir şey, elinin işiyle edinmediği hazır bir varlık. Kan dökülmeksizin bağışlama olmaz ilkesinden hareketle. İleride bütün insanlar için Tanrı Sözü'nün çarımh üzerinde döküleceği kana yüzyıllar öncesinin derinliğinden bir işaret olduğunun farkında olmaksızın, kusursuz kurban kuzusunu o yürekte inandığı Tanrısına günahlarının bedeli olarak sunuyor. İşte, Tanrı bu sunuyu kabul ediyor.

Şimdi örneği biraz daha açalım. Yani Tanrı kendi ellerimizin ürünü olan, kendi ibadetlerimize, yaptığımız hayrın ve hasenatın yani iyiliğin ve iyi işlerin çokluğuna bakmıyor. Bunların elbette güzel şeyler olduğunu bize öğretiyor. Ama esas sunulması gerekenin yüreğin kendisi olduğunu ve esas sununun bu kurban kuzusuna imanda olduğuna işaret ediyor. Yani neye ve kime inandığına tam anlamıyla emin olmayı takdir ediyor. Hiç kuşkusuz kitabın daha bu ilk bölümlerinde kabul gören kurban kuzusu daha sonraki bölümlerde de yine aynı şekilde karşımıza çıkıp duruyor ve sonunda simgesel olarak işlene işlene Mesih İsa'ya ulaşıyor. Bu nedenle biz bu olayda da Mesih İsa çizgisini açık ve net bir biçimde gözlemlemiş oluyoruz.

Vahiy 3:21 Ben nasıl galip gelerek Babam'la birlikte Babam'ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim.

İbr. 12:2 Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarımhta ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının yanında oturdu.

Daha bir başka deyişle Tanrı'nın müjdesi ile dinleri birbirinden ayıran güzel bir noktayı da yine bu ayetlerin getirdiği örneklemede görüyoruz. Tanrı bizden bizlerin kurtuluşu için sunduğu kurban kuzusu olan kendi Sözü Mesih İsa'ya bakarak ve O'nun kanını günahlarımıza bedel kabul ederek, tam anlamıyla yürekte bir imanla Tanrı'ya teslim olmamızı istiyor. İbadetler, iyi işler, bütün güzellikler, iyi ahlak bu imanın varlığından kaynaklanıyor. Mesih İsa da tövbe ederek başladığımız yeni yaşamda gerçekten Mesih İsa'ya benzer tam anlamı ile Tanrısal yolda yürüyen bir insan modeli önümüze çıkıyor. Bu insan yanlışlıkla düşse bile hergün Mesih İsa'daki ilişkisiyle doğruluyor. Günahını Tanrı önüne getiriyor ve Tanrı yolundaki yeni yaşamında devam edip gidiyor. Yani kurtuluş Tanrı'dan Mesih İsa'da bir karşılıksız lütuf olarak insana sunuluyor. İnsan kabul ederse bu lütuf o insanı baştan aşağıya değiştirmeye ve kutsallaştırmaya başlıyor. Eski Adem gidiyor ve yerine yeni Adem geliyor. Tanrısal cenneti daha dünya yaşamında edinmiş oluyor. Bu nedenle "İman yoluyla, İütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimse övünmesin diye iyi işlerin sonucu değildir" sözlerini buluyoruz.

Bunun yanında dinler ise genelde önce şartlarını ortaya koyuyorlar, eğer bu şartlara uyulursa ve bir takım yapılması gerekli olan şeyler yapılırsa bağışlama belki ancak ondan sonra geliyor. Bütün bu uygulamaların da tam ve mükemmel olarak uygulanması isteniliyor. Ancak ondan sonra bir ödül olabileceğinden bahsediliyor ama bu konuda da bir kesinlikten söz edilmiyor.

İşte ellerinin işi aynı bir takım dinlerin önerdikleri gibi bir örneği sergiliyor. Tanrı bu nedenle böyle bir sunuya bakmıyor. Çünkü böyle bir sunuda, insanın kendi kendini kurtarma girişimleri, ya da yapabildikleriyle övünme girişimlerini seziyor. Oysa kuzusunu sunarken hazır olan bir ürünü Tanrı önüne getiriyor. Tanrı'nın insana lütufla sunduğu kurtuluş gibi, bu Tanrı'nın yarattığı insanından yürekte inanması ve yüzde yüz Tanrı'ya dönmesinden başka karşılık beklemediği hareket karşısında insan adeta hayrete düşüyor. Ben, "Benim gibi bir günahkar nasıl olur da şartsız şurtsuz, gece gündüz dualar etmeksizin, yalvarıp yakarmaksızın yalnızca ve

yalnızca yürekten Tanrı'ya ve O'nun kurtarıcısı olan Mesih İsa'ya inanmakla bağışlanabilir" diyerek şaşkınlık ve sevinç içinde kalıyorum. İşte, yarattığı insanı hayrete düşüren Tanrı büyük bir değişmezlik içinde, Mesih İsa çizgisi üzerine koyduğu vahyini sürdürüp duruyor.

Yuh. 1:44-51 Filipus da Andreas ile Petrus'un kenti olan Beytsayda'dandı.

Filipus, Natanel'i bularak ona, "Musa'nın Kutsal Yasa'da hakkında yazdığı, peygamberlerin de sözünü ettiği kişiyi, Yusuf oğlu Nasıralı İsa'yı bulduk" dedi.

Natanel Filipus'a, "Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?" diye sordu. Filipus, "Gel de gör" dedi.

İsa, Natanel'in kendisine doğru geldiğini görünce onun için, "İşte, içinde hile olmayan gerçek bir İsraili!" dedi.

Natanel, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu. İsa, "Filipus çağırmadan önce seni incir ağacının altında gördüm" yanıtını verdi.

Natanel, "Rabbî, sen Tanrı'nın Oğlu'sun, sen İsrail'in Kralı'sın!" dedi.

İsa ona dedi ki, "Seni incir ağacının altında gördüğümü söylediğim için mi inanıyorsun? Bunlardan daha büyük şeyler göreceksin."

Sonra da, "Size doğrusunu söyleyeyim, göğün açıldığını, Tanrı meleklerinin İnsanoğlu* üzerinde yükselip indiklerini göreceksiniz" dedi.

Yalnız burada bir yanlış anlaşılma olmaması için şunu hatırlatmakta yarar görüyorum. Ben Tanrısal kurtuluşun imanda olduğunu, bir takım dinsel işlerle kazanılmayacağından bahsediyorum. Ama bunu söylediğimde Mesih İsa'nın izleyicilerinin hiç bir zaman nasıl olsa Mesih İsa'ya bir kez inandım, kurtuldum diyerek Tanrıtanımaz insanlar gibi yaşayabileceklerini söylemek istemiyorum. Aksine Tanrısal Kurtuluşa ermiş kişiler olarak daha farklı bir yaşam anlayışını doğal olarak, yüreklerindeki Mesih İsa'dan dolayı yaşamaya başladıklarını belirtmek istiyorum. İmanda serpilip büyümeleri ve kötü olanın kendilerine kurduğu tuzaklara düşmemek için günün her saatinde dualarıyla Tanrı'ya sıkı sıkıya sarıldıklarını anlatmaya çalışıyorum. Tanrı'nın birtakım göstermelik işler sonucu değil yalnız imanla gönüllerinde tutuşturduğu kurtuluş sevincinden ötürü daha ziyadesiyle kiliselerdeki ibadetlere koştuklarını, her fırsatta kendilerine sonsuz yaşam vermiş olan Tanrı'ya teşekkür ettiklerini ve dualarıyla yalnız kendilerini değil bütün insanlığı Tanrı önüne getirdiklerini söylüyorum. Böyle bir lütufla bizlere verilmiş Tanrısal kurtuluşa karşılık bütün ibadetlerin, duaların, iyiliklerin Tanrı'ya bir teşekkür olarak elbette geri dönmesi gerekiyor. Tanrı'yı hoşnut etmek böyle bir lütufla karşı elbetteki en içten teşekkürümüz oluyor.

Yuh.4:7 Samiriyeli* bir kadın su çekmeye geldi. İsa ona, "Bana su ver, içeyim" dedi.

Yuh.4:8 İsa'nın öğrencileri yiyecek satın almak için kente gitmişlerdi.

Yuh.4:9 Samiriyeli kadın, "Sen Yahudi'sin, bense Samiriyeli bir kadımsın" dedi, "Nasıl olur da benden su istersin?" Çünkü Yahudiler'in Samiriyeliler'le ilişkileri yoktur.

SELAMLAMA

Yuh.4:10 İsa kadına şu yanıtı verdi: "Eğer sen Tanrı'nın armağanını ve sana, 'Bana su ver, içeyim' diyenin kim olduğunu bilseydin, sen O'ndan dilerdin, O da sana yaşam suyunu verirdi."

Yuh.4:11 Kadın, "Efendim" dedi, "Su çekecek bir şeyin yok, kuyu da derin, yaşam suyunu nereden bulacaksın?"

Yuh.4:12 Sen, bu kuyuyu bize vermiş, kendisi, oğulları ve davaları ondan içmiş olan atamız Yakup'tan daha mı büyüksün?"

Yuh.4:13 İsa şöyle yanıt verdi: "Bu sudan her içen yine susayacak."

Yuh.4:14 Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak."

Yuh.4:15 Kadın, "Efendim" dedi, "Bu suyu bana ver. Böylece ne susayayım, ne de su çekmek için buraya kadar geleyim."

Yuh.4:16 İsa, "Git, kocanı çağır ve buraya gel" dedi.

Yuh.4:17 Kadın, "Kocam yok" diye yanıtladı. İsa, "Kocam yok demekle doğruyu söyledin" dedi.

Yuh.4:18 "Beş kocaya vardın. Şimdi birlikte yaşadığın adam kocan değil. Doğruyu söyledin."

Yuh.4:19 Kadın, "Efendim, anlıyorum, sen bir peygambersin" dedi.

Yuh.4:20 "Atalarımız bu dağda tapındılar, ama sizler tapılması gereken yerin Yeruşalim'de olduğunu söylüyorsunuz."

Yuh.4:21 İsa ona şöyle dedi: "Kadın, bana inan, öyle bir saat geliyor ki, Baba'ya ne bu dağda, ne de Yeruşalim'de tapınacaksınız!"

Yuh.4:22 Siz bilmediğinizinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudiler'dendir.

Yuh.4:23 Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor.

Yuh.4:24 Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar."

Yuh.4:25 Kadın İsa'ya, "Mesih denilen meshedilmiş* Olan'ın geleceğini biliyorum" dedi, "O gelince bize her şeyi bildirecek."

Yuh.4:26 İsa, "Seninle konuşan ben, O'yum" dedi.

Oysa dinlerde bütün bu uygulamalar Tanrı'dan kurtuluş ve sonsuz hayatı edinmek gibi tam ters doğrultuda ele alınıyor.Uzun lafın kısası Kutsal Kitap içindeki çizgi üzerinde durduğumuz bu ikinci duraktan da bizi yine Mesih İsa'ya yönlendiren bir işaretle çıkıyor ve bir başka durağa doğru hareket ediyoruz.

"Melek, 'Çocuğuna dokunma' dedi, 'Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin. ' İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık adak olarak sundu."

Burada karşılaştığımız bir başka olayda da yine kurban kuzusunun ana konu olduğunu görüyoruz. Tanrı'nın seçtiği kişi olan Tanrı'ya olan iman ve bağlılığından ötürü en değerli varlığını dahi sunacak kadar büyük bir iman örneği sergilemektedir. Ama Tanrı bu denli büyük bir imana karşılık ona kendi oğlunu kurban etmemesi için bir koç ihvan etmiştir. Bu olaya da baktığımızda bir türlü neden sorunsundan kendimizi kurtaramıyoruz. Oysa nedenin cevabı yine Tanrı'nın başından beri anlatmaya çalıştığı canlarımızın sonsuz yaşama kavuşması için gerekli olanın kurban kuzusu olduğu fikridir. Dolayısıyla bu olayın içinde de yine Tanrı'nın günahlarımıza kefarete, bağışlanabilirlik olarak sunduğu Sözü olan Mesih İsa'ya kadar uzanan bir atıf söz konusudur. Ana çizgi olaydan olaya, kişiden kişiye geçmekte, yerler, kişiler değişmekte ama çizgi değişmemektedir. Hatta Kutsal Kitap'ta tarihler Mesih İsa'nın doğumuna yaklaştıkça bu çizgi daha da kalın hatlarla belirginleşerek devam etmektedir. Buradaki koçun boynuzlarının çalılıklara takılmış olarak resimlenmesi de oldukça ilgi çekicidir. Mesih İsa'da kollarından ve ayaklarından çarpmıha yani bir tahtaya çakılarak asılı kalmıştı. Bu iki resimleme arasında da büyük bir benzerlik vardır. Tarihler ayrı olduğu gibi olayları aktaranlar da farklı farklıdır. Kutsal Kitap'ın Tevrat bölümünde kalan bu ayetler hala Yahudilerce okunup durmaktadır. Çarpmıha gerilme olayı ise İncil bölümünde gerçekleşmektedir. Yahudiler bu bölümü kabul etmedikleri için hala bir kurtarıcı Mesih beklemektedirler. Ne yazık ki olmuş. O Yüce Tanrı'nın sözleri bir bir yerine gelmiştir. Ama kitabın bir bölümüne inanıp diğer bölümünü kabul etmeyenler Tanrı'nın vahyini, izlediği çizgiyi tam görememektedirler.

Vahiy 15:3 Tanrı kulu Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlardı: "Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılabilir işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir. Ya Rab, senden kim korkmaz, Adını kim yüceltmez? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü."

Bu bölümde babasına, Tanrı'nın sağladığı kurtuluşla, bir kurbanlık koç'un sunulmasıyla kavuşmuştur. Tanrı söylediği sözünden dönmeksizin, kendi söylediği sözün yargı gücünü bildiği için kendi lütfuyla bir başka formül sağlamış böylelikle insanların kolaylıkla kendi bağışlanmasına kavuşmasına yol açmıştır. Çünkü bizim irademiz dışında bizi yaratan O'dur. Bu nedenle bize Kurtuluş'u, günahattan arınmayı, kutsal olmayı sunan, öğreten ve bu sorumluluğu da üstüne alan O'dur. Bizi yalnız yaratıp ortaya atmamıştır. Bizi başı boş da bırakmamıştır. Bize kılı kırk yaran, zorlu, gücümüzün yetemeyeceği bir takım kurullarla da başbaşa bırakmamıştır. Kendi sonsuz sevgisinden doğan merhametle bize her dönemde yalnız bir şekilde karşılıksız sevgi ile yaklaşmıştır. Bu olayda , bu kurban aracılığıyla yeniden babasına kavuşması, biz günahkar insanların çarpmıha gerilmiş kurban kuzusu Mesih İsa'da günahlarımızdan arınarak kutsal olan ve yalnız kutsal olana bakabilen yüce Tanrımıza (mecaz olarak babamıza) kavuşmamız gibidir.

"Gerçek acılarımızı o taşıdı ve elemelerimizi o yükledi; gerçek biz sandık ki o cezaya uğradı. Allah tarafından vuruldu ve alçaltıldı... onun bereleri ile şifa bulduk...fakat alçaltıldığı zaman ağzını açmadı, boğazlanmaya götürülen kuzu gibi ve kırkıcılar önünde dilsiz duran koyun gibi ağzını açmadı..."

Kutsal Kitap içinde Mesih'in gelişine, insanları günah yükünden kurtarmak için çekeceklerine dair en çok peygamberliğin edildiği bölümdür. Mesih İsa'dan önce yaşamış bir peygamberin ağzından dökülen bu sözler hem o dönemdeki olaylara hem de Mesih İsa'nın doğumundan, çarpmıha gerilişine dek gerçekleşen olaylara ışık tutmuştur. Her Doğu Bayramında sıkça duyulan "İşte, kız gebe kalacak, ve bir oğul doğuracak, ve onun adını Tanrı bizimle koyacak" ifadeleri bu bölümde yer almaktadır. Evet, kız oğlan kız olan annesi gebe kalıp gerçekten Tanrı Sözü'nün bedende dünyaya ulaşmasında bir vesile olmuştur. Aynı şekilde bölümünde dediği gibi "Yessenin kütüğünden bir filiz çıkacak....Rab'bin Ruhü, hikmet ve anlayış

ruhu, öğüt ve kuvvet ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu onun üzerinde kalacak" bu sözler de yine O'na, o gelecek olan Tanrı Sözü'ne bir işaret olarak söylenmiştir. Yukarıda atlama taşı olarak kullandığımız bu ayette de bir kurban kuzusundan bahsedilmesi ve bu kuzunun bütün acılarımızı ve elemelerimizi taşıması Tanrı çizgisinin Mesih'e işaret eden belirgin özelliğini oluşturmaktadır. Kutsal Kitap'ın içindeki birçok bölümden sadece biri olan bu bölüm Tevrat'ın içerdiği beş kitabın dışında yer alan bir peygamberlik kitabı olduğu için atlama taşı olarak birçok bölümü geçerek bu bölüme ulaştık. Çizginin sürekliliğine güzel bir örnek olması ve Tanrı Vahyi'nin değişmezliğini ve değiştirilemezliğini gösterme açısından bu bölümü size sunmayı uygun gördük. Şimdi bu gittikçe daha da belirginleştiğini söylediğimiz çizginin bir de sona yani Mesih İsa'nın gelişine ve hizmetine başlamasına en yakın örneğini verelim ve bu örnekle bu çizginin özet olarak gösterimini noktalayalım.

Yuh. 14:16-23 Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı*, Gerçeğin Ruhu'nu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinde de olacaktır.

Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim.

Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız.

O gün anlayacaksınız ki, ben Babam'dayım, siz bendesiniz, ben de sizdeyim.

Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim."

Yahuda İskariot değil O'na, "Ya Rab, nasıl olur da kendini dünyaya göstermeyip bize göstereceksin?" diye sordu.

İsa ona şu karşılığı verdi: "Beni seven sözüme uyar, Babam da onu sever. Biz de ona gelir, onunla birlikte yaşarız.

Son olarak size seçtiğimiz bu ayet ise bizi çizginin sonuna getirmiş bulunmakta. Çünkü bundan sonra çizgi ta başından beri varılması istenilen yere yani kadından doğan'a ulaşmıştır. Şimdi artık Tanrısal vahiy iki kapak arasında tamamlanmış ve yaşayan bir Söz olarak Mesih İsa'da daha somut bir biçimde gözle görülür halde dünya üzerindeki hizmetine başlamıştır.

Bu hizmet yalnız peygamberlik hizmeti değil, çok daha farklı bir hizmettir. Bu hizmet adeta Ruhsal anlamda bir asansörlük hizmetidir. İnsanın ruhunu gerçek sahibine döndürüp, gerçek sahibine hiç ondan dönmemesine yükseltme hizmetidir. Mesih İsa sözü adeta bir mecaz ifadeye belirtilebileceği gibi Tanrı'nın direk telefonunun numarasıdır. Yeter ki, kişi O'nun Tanrı'dan geldiğini bilsin ve O'nu yalnız bir peygamber değil, Tanrı Sözü, Kurtarıcı, Mesih ve Tanrı Sözü'nün bir bedende ilanı olmasından ötürü Rab olarak yüreğine alsın.

Bu ayette bu nedenle, Mesih İsa'nın gelişini gördüğünde O'nu net bir biçimde anlatan, O'nu yalnız bir peygamber değil, bir Mesih, bir Kurtarıcı olarak, Tanrı Sözü, Tanrı Ruhunu olarak ayırt edici özellikleriyle tanımlayan sözcükleri kullanmıştır. Özellikle "..dünyanın günahını kaldıran Allah kuzusu.." demekle başından beri Tanrısal Vahyin çizgisini hatırlayarak yine Mesih İsa'yı gerçek hizmetinde ve gerçek kişiliğinde tanıtmaya çalışmıştır. O gerçekten de başından beri anlatılan kadından doğan, kusursuz kurban kuzusu, bizi babamıza kavuşturan, bizim elemelerimizi taşıyan ve dünyanın günahını kaldıranıdır.

İşte biz Mesih'i izleyenler, Mesih'e benzemeye çalışanlar ya da iyi ya da kötü anlamda bize verilen Hristiyan adıyla (İsa'ya benzeyen) Kutsal Kitap'a göre yaşamlarını sürdürenler İncil'de Mesih İnancında yüzlerce yıldan beri Tanrı'nın sesini böyle bir kesin çizgi üzerinde işitip durduğumuz için hala bu kitabın izleyicisi olarak yaşamlarımızı sürdürmeye ve bu imanda dünyadaki hayatımızı tamamlamaya çalışıyoruz. Bu küçük çalışmanın başlangıcında herkesin doğrularından söz ederken de tekrarladığımız gibi size aktarmaya çalıştığımız ve hiç değiştiğini görmediğimiz O Muhteşem Tanrımızın çizgisini gören ve bilen bizler için doğrunun bu olduğunu söylüyor ve bu çizginin üzerindeki doğruya göre düşünce yapımızı yönlendiriyoruz.

Toplumumuza hakim olan genel bir düşünce de hepimizin Tanrısının aynı olduğu görüşüdür. "Yalnızca Tanrı'ya inan da gerisi o kadar önemli değil" tarzında biraz kaçamak bir düşünce toplum genelini sarmıştır. Elbette Alemlerin Yaratıcısı Yüce Tanrı'ya inanmak çok önemli ve güzel bir inanç biçimidir. Ama bu inancı o noktada bırakmak acaba Tanrı tarafından bizden beklenen midir? Ayrıca bir de çalışmamızın başında söylediğimiz gibi acaba kafamızda "bir Tanrı'ya inan da" sözcüğüyle düşündüğümüz ya da algıladığımız Tanrı kimdir? Bir kişiyi ismen bilmek ya da o kişiyi şurada burada görmüş olmak o kişiyi gerçekten tanıdığımız anlamına gelmez. O kişiyi tanımak için gerçekten kişi hakkında bilgi edinmek, birlikte vakit geçirmek gerekmektedir. İşte ancak o zaman o kişi hakkında konuşabilmek söz konusu olabilir. Bu örnek Yüce Tanrı'yı tanımak için de geçerli bir örnektir. O'nu yalnızca bilmiş olmak yeterli değildir. Bildiğimiz bu Tanrı kimdir? Bize ne sunmuştur? Bizimle nasıl bir ilişki kurmak istemektedir? Bu nedenle bunun anlaşılması için tek bir yol vardır. İnanığımızı söylediğimiz bu Tek Tanrı'yı gerçekten tanımaya çalışmak, bu da ancak O'nun bize sunduğu Kutsal Kitap'ını okumakla mümkün olacaktır.

Doğal olarak toplumumuzda hakim olan inançtır. Ama ne yazık ki, bir çok insanımız inancının temeli olanı bile okumamaktadırlar. Bu kişilerden nasıl olur da başka kişilerin inançları hakkında okumalarını bekleyebiliriz. Nasıl olur da Kutsal Kitap'ta bizim neyi anladığımızı neyi bulduğumuzu onlara sunabiliriz. Bu kişinin neye inandığını bile merak etmemesinden kaynaklanmaktadır. Belki ekonomik problemler, aile sorunları, iş problemleri gibi nedenler kişileri daha maddesel düşünmeye itmiş olabilir. Ama kısacık ömründeki sorunlar insanı bu kadar meşgul edebiliyorsa, ölümden sonraki yaşam acaba daha mı az meşgul etmelidir? Ya da bu kadar mükemmel bir yaradılış içinde yer alması, kendisini kimin yarattığı, bu yaratıcının onunla konuşmak isteyip istemediği? Aslında kişiler inandıkları inançları tam olarak inceleyebilselerdi kendi yaşamlarındaki birçok doğrunun yer değiştireceği gerçeğiyle karşı karşıya geleceklerdi.

Elç.İşl. 19:1-6 Apollos Korint'teyken Pavlus, iç bölgelerden geçerek Efes'e geldi. Orada bazı öğretileri bularak onlara, "İman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" diye sordu. "Kutsal Ruh'un varlığından haberimiz yok ki!" dediler.

"Öyleyse neye dayanarak vaftiz* oldunuz?" diye sordu. "Yahya'nın öğretilerine dayanarak vaftiz olduk" dediler.

Pavlus, "Yahya'nın yaptığı vaftiz, tövbeyle ilgili bir vaftizdi" dedi. "Halka, kendisinden sonra gelecek Olan'a, yani İsa'ya inanmalarını söyledi."

Onlar bunu duyunca, Rab İsa'nın adıyla vaftiz oldular.

Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar.

Ama son yıllarda gelişmeye başlayan okuma alışkanlığı gerçekten çok sevindiricidir. Böylelikle insanlarımız hem inandıklarını bilme şansına kavuşabiliyor hem de toplumun diğer

fertlerinin küçücük bir topluluk dahi olsalar inançlarını, yaşamlarını öğrenebilme şansını elde edebiliyorlar.

Yukarıda değindiğimiz gibi toplumumuz genelde Tanrı'ya inanan bir toplumdur. Tanrı'ya inanmakla birlikte pek de derine inmeyi sevmeyen hatta bu konuda "aklımı yitiririm, neme lazım" tarzında düşünceleri olan bir toplumdur da. Bu nedenle de Kutsal Kitaplar sadece kutsaldırlar. Nasıl olsa hep aynı şeylerden bahsetmektedirler. Bu vatandaşlarımız için inaçlar arasında hiç mi hiç fark yoktur, önemli olan iyi bir insan olmaktır. Aslında bu düşüncelerde elbette doğru olan bir takım noktalar da vardır. Bu bizim toplumumuzun hoşgörü anlayışını yansıtan güzel bir vasfıdır. Bu sözlerin derinliklerinde sürekli iyilik arzulayan bir davranış arayışı vardır. O nedenle bu tavırlarından ötürü onları yargılamak söz konusu değildir. Korkulan, sadece bu tavırlarından ötürü Tanrı'nın Lütfundan, Tanrı ile yakınlaşmanın esenliğinden onların mahrum kalmasıdır. Çünkü insan oğlu bugün var, yarın yoktur. O zaman insan bu kısacık ömründe Yaraticısını tanıyamazsa nerede tanıyacaktır? Bizi bu konuda bu cümleleri yazmaya sevk eden bütün bu kaygıdan onları Tanrı'ya aramaya ve bir an önce O'nu öğrenmeye teşvik etme arzusudur.

"Esasında hepimizin Tanrısı bir, esasında dinlerin hepsi bir" fikri biraz evreni bir Tanrı yaratmıştır ama bu Tanrı'nın herhangi bir kitabının olup olmaması ya da bir yol oluşturması önemli değildir diyenler düşüncenin etkisinden kaynaklanan bir düşüncedir. Bu düşünceden etkilenen kişilerimiz "Nasıl olsa Yaratan dünyayı yaratmıştır. Ben ara sıra hatırladıkça O'na hamdederim. Sıkışınca O'na başvururum. Kızınca eh gene O'na çatarım. Benim inancım bu" tarzında fikirlerle bir rahatlık ve rahatlığın getirdiği rehabet içinde Tanrı'ya tanılar ve öyle de tanımlarlar. Bu Tanrı'ya hiç düşünmeyen ve aramayan fikirlerden daha iyidir hiç kuşkusuz. Umarız bu biçimde düşünenler Tanrı'ya gerçekte tanımak isteyeceklerdir.

Elç.İşl. 2:38 Petrus onlara şu karşılığı verdi: "Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz* olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız.

Burada yine kendi inancımızı anlatma açısından konuyu sürdürmeye devam edelim. Çalışmamızın başında dediğimiz gibi bütün Evreni Yaratan tek Tanrı bilgisinden bütün inaçlar şöyle ya da böyle etkilenmiştir demiştik. Bu etkileşim doğrudur. Ama doğru olan bir diğer nokta daha vardır. Halkımızın söylediği gibi bütün inaçlar hiç te aynı değildir. Belki bazı ahlak kuralları, bazı anlatım ve uygulama benzerlikleri vardır. Ama Tanrı'ya bakış açıları, Tanrı'nın sundukları hiç te aynı değildir. Bu nedenle her inaç kendi içersinde kalır ve kendi doğrusu üzerinde devam eder gider. Burada bu farklılığı yine bir özet şeklinde size gösterebilmek için kendi inancımızla, halkımızın birçoğunun inancı olan inancını karşılaştırmak istedik. Burada hemen şunu ifade etmek istiyorum ki, bu çalışmayı ne inancına hakaret etmek, ne de onu küçük düşürmek amacıyla yapmadık. Zaten kitabımızın başında bunu açık bir dille belirtmiştik. Çünkü gerçekten İncil'e iman etmiş imanlı bir kişinin bir başka inancı küçültmesi, saldırmaya ya da herhangi bir saygısızlıkta bulunması düşünülemez bile. Biz burada yalnızca inancımızın Mesih İsa'ya olan bakış açısıyla diğerinin bakış açısının esasında tamamen farklı olduğunu, dolayısıyla her inancın aynı şey demek olmadığını belirtmek istiyoruz. Dediğimiz gibi Kutsal Kitap bize göre Tanrı'nın kendine has oluşturduğu bir formül üzerine oturmuştur. Bu formül Tanrı'nın Mesih İsa üzerinde çizdiği Tanrı çizgisidir. Doğal olarak bize göre Tanrı çizgisi başka bir manevi anlatımla uymamaktadır. Biz bu nedenle kendi bakış açımızı aktarmak istiyoruz.

Bu konuda bu kadar hassas davranmamızın bir kaç nedeni vardır. İnançların kendilerine göre anlayış ve algılayışlarına saygı göstermek gerekmektedir. Biz bunu kendi inancımız için başkalarından istiyorsak bunu herşeyden önce başkalarına da göstermek durumunda olmalıyız. Aynı zamanda bahsettiğimiz inancın birçok izleyicilerinin samimi duygularına saygı göstermeyi de göz ardı edemeyiz. İnsanları rencide etmeden kendi anlayış ve algılarımızı, inancımızı birbirimize anlatmayı öğrenmeliyiz. Ayrıca çağımızda deyince yalnızca karalama algılayışına karşı bir set çekmek için bu konuda samimiyetle hassasiyet gösterdiğimizi söylemek istiyoruz. Ne yazık ki zamanımızda birçok konuda yalnızca yargılamalarla bazı noktalara varılmak istenmektedir. Karşılıklı engelleyen bu tarz iletişimsizlikler dünyayı zaten yeterince zindana çevirmiştir. Birşeye inanan insan neye neden inandığını bir başka insana ve öğretiyeye saygı duyarak da anlatabilir kanısındayız. Zira bunun dışında yaklaşımlar fitne oluşturan yaklaşımlardır, iletişimsizdir. Yöntem ya da başkasının aklını karıştırmak değildir. Bir insanın bir şeye neden inandığı ya da neden inanmadığı ancak bu yolla açıkça anlaşılır. İnsanlar birbirlerini anladıkça da bence Kutsal olan ve herşeyin açık seçik anlaşılmasını isteyen Tanrı'nın yolunu daha net bulmuş olurlar.

1Pet. 3:20 Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhlar söz dinlememişlerdi. O gemide birkaç kişi, daha doğrusu sekiz kişi suyla kurtuldu.

1Pet. 3:21 Bu olay vaftizi* simgeliyor. Bedenin kirden arınması değil, Tanrı'ya yönelen temiz vicdanın dileği olan vaftiz, İsa Mesih'in dirilişiyle şimdi sizi de kurtarıyor.

Mesih İnanlısının toplumumuzda en çok karşılaştığı sorulardan biri de İncil'in değiştirilip değiştirilmediği sorusudur. Tabii esasında bu konuda bir kamuoyu çoktan oluşturulmuştur. Siz ne söylerseniz söyleyin kişiler bu konu üzerinde önyargılarını perçinlemişlerdir. Ama burada ben en azından Mesih İnanlısı bir vatandaş anlamak isteyen kişiler için son birkaç söz söylemek istiyorum. Öncelikle eğer bir Tanrısal vahiy insanlar tarafından değiştirilebiliyorsa o zaman her çeşit Tanrısal vahiy için aynı korku vardır demektir. Bu da Tanrısal vahye inanmayan insanların ekmeğine yağ sürmekten başka bir iddia olamaz. Kutsal Kitap veya yalnızca İncil bölümünün değiştirildiğini söylemek yüzyıllar boyunca bu kitaba inanan bir çok insanın bir takım değiştirilmiş sözlerle yaşamlarını sürdürmelerine Tanrı'nın müsaade etmiş olması anlamına gelmektedir. Bu da Tanrı'nın doğruluk, kutsallık ve dürüstlük kavramıyla bağdaşamayacak bir tutumdur. Aynı zamanda Tanrı'nın gücünden inanan hiç kimsenin kuşkusunun olmadığını kesin olarak bilen kişileriz. Bu bağlamda Tanrı kendi sözlerini korumaya kadirdir. Eğer bu konuda Tanrı İncil'deki hükümlerini kaldırmış yerine yeni hükümler getirmiş tarzında bir ifade kullanılsaydı sanırım bu daha mantıklı bir biçimde kabul görebilirdi. Ama İncil'in değiştiğini iddia etmek, Yüce Tanrı'nın vahyini koruyamadığı iddiasını da beraberinde getirmek gibi bir durumdur ki, bu gerçekten ciddi bir ifadedir.

Ama ne yazık ki. günümüzde bu konuda oldukça pervasızca yazılarla adeta batının politikalarına saldırmak maksadıyla bilerek ya da bilmeyerek Yüce Tanrı'nın vahyine saldırılmaktadır. Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki, ülkemizde Hıristiyanlık deyince aklımıza ilk gelen şey, savaşlar, düşmanlık, falanca milletin, filanca milletin yaptıklarıdır. Hıristiyanlık batıdır. Eğer batı ile yaptığımız bir maçta kazanamamışsak suç onlarındır. Bir ahlaksızlık varsa yine suç onlarındır. Onlar sarhoştur, hafif meşreptir ve daha niceleri. Bu oldukça vahim bir durumdur. Taraflı kötü bir bakış açısidir. Gerçek İncil İnancını yaşayan Mesih İsa'ya benzemeye çalışan küçük bir grup imanlının hakkına tecavüz etmek, Yüce Tanrı'nın vahyine hakaret etmektir. Bu ülkenin evlatları Mesih İsa'yı belki İncil'de anlatıldığı gibi Tanrı Oğlu, Kurtarıcı olarak kabul etmemektedirler ama Peygamber olarak kabul ettikleri İsa Mesih'e benzemeye çalışan gerçek Hıristiyanlar neden bir takım politik suçlamalar yapılırken sürekli olarak incitilmektedirler. Mesih İsa'nın şahsını dahi tanımak istemeyen, İncil'in kapağını dahi açmak istemeyen bir batı vardır. Ya da İncil'i kendi çıkarlarına alet etmeye kalkışmış insanlar muhakkak olmuştur.

İsmin Hıristiyan olarak yaşayan ve yılda bir ya da iki kez kiliseye giden kişilerin ahlak anlayışları nasıl olur da **"eğer sağ gözün seni günaha sokarsa çıkar at. çünkü vücudun bir üyesinin yok olması tüm vücudunun cehenneme atılmasından iyidir"** tarzında bir ahlak anlayışıyla yaklaşan Mesih İsa'nın İncil'ine mal edilir. Özellikle onların ahlakı üzerinde yaşayan aklı başında vatandaşlarımızın bu konuda bizleri daha yakından anlayacakları kanaatindeyiz. Nasıl ki her olayını buna yıkmak istediklerinde onlar incinmektedirler. Batının her tür dolabını, Tanrı korkusunu bilmeyen, İncil'in i'sinden bile anlamayan zulmünü, kana bulayan dinsiz rejimlerin cellatlığını da şuarsuzca İncil'e yüklemek Yüce Allah'a ve O'nun vahyine karşı en büyük saygısızlıktır. Ve bu dünyada belki bir avuç olan ama gerçekten İncil'e sadık bir biçimde Mesih İsa'da yaşamını sürdüren ve her nerede olursa olsun, sadakatle kilisesine giden ruhta ve gerçekte Allah'a tapan gerçek Hıristiyanları çok incitmektedir.

Mesih İnanlısı bir kilisenin çocuk kampı geçen yıl kendini bilmez birtakım kişilerce şu sözlerle tehdit edilmiştir: "Siz kızlara tecavüz ediyorsunuz, biz de bu gece aynı şeyleri size yapacağız." Bundan daha dehşetli bir bakış açısı olabilir mi? Bu kişiler herhalde bilmeyen ve hiç okumamış kişilerdir. İman edenlerden, Yahudilerden ve Hıristiyanlardan, Sabilerden Allah'a ve ahiret gününe inanıp barışa yönelik iş yapanların Rableri katında kendilerine has ödülleri olacaktır. Korku yoktur onlar için ..." Ayrıca İncil için söylediklerinden de haberleri yoktur herhalde. Bu yalnız İncil'e göre yaşamaya çalışan ve insanlara yapılan tehdit başka anlamda yeni bir zulmü hortlatmak değil midir. Yunus esasında bütün insanlığı ne güzel uyarmıştır.

Daha önce, İncil'de bu kısmı okuduğumda, her seferinde tuhaf yanılma ile 'ama ben size diyorum ki, kötü insana direnmeyin' sözlerini sanki hiç yazılmamış gibi, ya da hiçbir anlam yokmuş gibi fark etmeden geçiyordum.

2Cor. 5:21 Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

Daha sonra, İncil'le haşır neşir olmuş çok sayıda Hıristiyan'la yaptığım görüşmelerde insanların sık sık bu sözlerle ilgili aynı körlük içinde olduğunu saptadım. Bu sözleri kimse anımsamıyordu; çoğu zaman da bu konu üzerinde konuşurken, Hıristiyanlar İncil'i ellerine alıp acaba bu sözler İncil'de yer alıyorlar mı diye bakıyorlardı. Ben de aynı şekilde bu sözlerin farkına varmıyor, sadece bundan sonraki "Sağ yanağıza tokat atana öbür yanağını da çevirin." türünden sözlerini anlayabiliyordum. Her defasında bu sözler insan doğasına aykırı gelen yoksunlukları ve ıstırapları onaylanıyor gibi geliyordu. Bu sözler beni duygulandırıyor. Bunları yerine getirmenin iyi olacağını hissediyordum, ama aynı zamanda bunları yerine getirecek gücü kendimde hiçbir zaman bulamayacağımı da hissediyordum. Kendi kendime şöyle diyordum: Evet, tamam, yanağımı uzatacağım, bana ikinci kez vuracaklar; vereceğim, ve sahip olduğum her şeyi benden alacaklar. Benim bir yaşamım olmayacak. Oysa bana bir yaşam verilmiş, neden ondan yoksun olayım ki! İsa bunu benden istemiş olamaz. Eskiden böyle düşünüyordum, İsa'nın bu sözlerle yoksunlukları ve ıstırapları yücelttiğini ve bunları yücelterek açıklık ve kesinlikten yoksun abartılı terimler kullanıldığını düşünüyordum. Fakat kötülüğe kötülükle karşı koymama ilkesini anlayınca, İsa'nın abartmadığını ve ıstırapları ıstırap olsun diye istemediğini, tersine, söylemek istediğini tam olarak açık ve çok kesin bir şekilde formüle etmiş olduğunu gördüm.

İsa diyor ki, kötülüğe kötülükle karşı koymayın, bunu yaparken şunu da bilin ki, bir yanağınıza vurduktan sonra hiçbir direnmeyle karşılaşmadığı için öteki yanağınıza da vuracak, gömleğinizi aldıktan sonra paltonuzu da alacak, emeğinizi sömürdükten sonra sizi daha da çok çalıştıracak, sizden bir şeyleri bir daha geri vermemek üzere alacak insanlarla karşılaşabilirsiniz. Bütün bunlar başınıza gelse de, kötülüğe kötülükle karşı koymayın.

Sizlere haksızlık edenlere, size kaba güç kullananlara siz her şeye rağmen iyilik yapın. Bu sözleri ifade ettikleri anlamda anladığım zaman, birden karanlık olan her şey aydınlandı ve abartılıymış gibi görünen şeyler de son derece mantıklı bir hale geldi.

1Cor. 2:13 Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz.

İsa'nın insanlardan yanaklarını uzatmayı, paltolarını vermeyi ve ıstırap çekmeyi bir kural olarak benimsemeleri için değil, kötüyü karşı direnmemeleri için istediğini anladım. İsa sadece bu kurala uymanın ıstıraplarını da beraberinde getireceğini ekliyor.

Bir babanın oğlunu uzun bir yolculuğa uğurlarken, ona, yolda geceleri konaklamayıp, yağmura, açlığa ve soğuğa rağmen, 'Yoluna devam et' demesi gibi 'üşüsen de, ıslansan da ara vermeden yoluna devam et' diyor. İsa, 'yanağınızı uzatın ve acı çekin ' demiyor: "Kötülüğe karşı direnmeyin, her ne pahasına olursa olsun direnmeyin," diyor.

Bu sözlerin tam ve açık anlamını ifade ettikleri şekilde kavramam yalnız Dağdaki Vaaz'da değil İsa'nın bütün öğretisinde ve dört İncil'de de anlaşılmasız görünen her şeyin açık hale gelmesine, çelişkili görünen şeylerin uyumlu hale gelmesine, özellikle de fazlalık gibi görünen şeylerin gerekli hale gelmesine neden oldu.

Her şey bir bütün halinde uyumlu içine girdi, her parça, kırılmış heykelin aslına uygun şekilde yeniden yerini buldu. Dağdaki Vaaz'da ve aynı şekilde bütün İncil'de aynı öğretinin doğrulandığını görüyordum: " Kötülüğe direnmeyin." Bu vaazda olduğu gibi İncil'in diğer kısımlarında da İsa havarilerini, " Kötülüğe direnmeyin" buyruğuna uyan, yanaklarını uzatan, paltolarını veren, işkence ve zulüm gören ve dilenen insanlar olarak gösteriyor.

İsa birçok yerde defalarca, haçını sırtlamayan, her şeyi terk etmemiş olan, başka bir deyişle, " Kötülüğe kötülükle karşı koymayın" buyruğunun getireceği bütün sonuçlara katlanmaya hazır olmayan kişinin kendi öğrencisi olamayacağını yineliyor.

İsa kötüyü direnmeden ıstırap çekmeye ve ölmeye hazırlanıyor, bu konuda üzüntüsünü belirten Petrus'a çıkışıyor, en sonunda da direnmeden kendi öğretisine sadık kalarak ölüyor. İlk havarilerinin hepsi de bu kurala riayet ettiler, bu kişilerin yaşamları sefalet ve zulüm içinde geçmesine rağmen kötülüğe kötülükle karşılık vermediler.

O halde İsa demek istediği şeyi gayet açık bir şekilde demiş oluyor. Bu kuralın uygulamaya konulması çok zordur denilebilir. Bu kuralı uygulayan herkesin memnun olduğuna itiraz edilebilir;

SELAMLAMA

inançsızlar gibi, İsa uygulaması imkânsız kurallar formüle eden bir hayalperest, bir ideologdu denilebilir, ama söylemek istediğini çok açık ve kesin bir şekilde ifade ettiğini kimse yadsıyamaz. Onun öğretisine göre bir kişi kötüye karşı direnemez, kısacası öğretisini benimsemiş herhangi biri kötüye karşı direnemeyecektir. Bununla birlikte, ne iman edenler ne de inançsız olanlar İsa'nın sözlerindeki bu açık ve kesin manayı anlayabilmişlerdir.